

UN MOMENT, DUES EMOCIONS

Albert Aguado Renter

- PREVI-

En un matí del mes de febrer de 2011, un dia solejat, però no molt calorós, d'aquells que aporta esperança i noves idees es troben en en la menjador d'una petita pensió en el bell mig del barri copte d'El Caire, Zaid Al Sadoon, propietari del local, i Antoine Blanchard, jove foto-reporter francès destinat a cobrir el fets de la plaça Tahrir a El Caire. Després d'esmorzar, preparant papers i pensant en el reportatge que li ha encarregat la seva agència, aquella gran obra que tots un dia o altre esperem fer, s'incia un diàleg, sobre lo humà i lo diví, en el que les dos lleres del mediterrani i la vida es troben en un instant davant els nostres ulls.

-INICI-

BLANCHARD és l'únic personatge d'un escenari amb dues senzilles taules de tres cadires cada. Sentat a la taula de la dreta de l'escenari, està mirant cap al públic, d'esquena de la porta d'entrada a la sala. És l'únic comensal al menjador i mentres acaba el seu esmorzar i ordena uns papers. Al Sadoon entra caminant a la sala, i es dirigeix cap a Blanchard.

AL-SADOON: Bon dia Sr. Blanchard.

BLANCHARD: Bon dia.

AL-SADOON: Com ha dormit avui? Espero que estigui còmode en la nostre humil pensió. Qualsevol cosa m'ho comenta a mi directament.... miri, li donaré el meu número de mòbil particular.

Al-Sadon li allarga una tarjeta i es queda mirant a Blanchard.

BLANCHARD: Gràcies, gràcies, però no es preocupi, tot molt correcte.- *Després de tres segons d'un estrany silenci-* Ahir tot just al capvespre, estava sentat en una vorera, a dos carrers de la plaça i escrivia a l'agència, mentres centenars de persones passaven davant els meus ulls intentan buscar la manera de col·laborar amb la revolució, dones amb olles plenes de menjar, nens que portaven cables i allargos, homes amb fustes i somier estan creant un nou mon i això em té fascinat.

AL-SADOON: Veure'l parlar emociona, em fa sentir orgullós de ser egipci, de ser musulmà, però no vull ser pessimista i és que malauradament això ja va passar un cop i en vàrem sortir molt escaldat.

BLANCHARD: De Nasser? Sempre havia pensat que havia fet una gran feitura amb la població i a França l'estudiem com el creador de la identitat àrab moderna.

AL-SADOON: No home, tot i les meves arrugues, no soc tan vell. No li estic parlant de Nasser, sinó del mateix Mubarak, avui una persona fora d'aquest món, però en el seu dia, el líder que havia de portar a la pau i la prosperitat després del turbulent mandat d'El Sadoon. Quan Mubarak va entrar al poder, jo era a la universitat, tots creiem en ell, l'anterior president havia mort a mans de radicals islamistes, abans molt menys poderosos, ara el pilars de molts estats. Aquests van eliminar la identitat àrab, com Khomeini a Iran, o els Talibans a l'Afganistan. Temps ençà no era difícil trobar un lloc on un podia anar a ballar música dels Rolling un dissabte a la nit i veure pel·lícules de Godar, sense por de ser un heretge, però tot se'n va anar a norris. I ara què tenim?

BLANCHARD: Ara estan fent una revolució, quelcom que nosaltres també vàrem fer en el seu dia, i que portarà a Egipte una nova oportunitat de ser un gran país.

Al-Sadoon, s'asseu a la taula.

AL-SADOON: No –Una pausa i gesticulació amb el cap mirant abaix- M'agradaria creure'l, però crec que no. Ara tenim una revolució que acabarà portant una nova elit política que ens governarà amb suposades eleccions cada quatre anys, com amb en Mubarak, mentre l'exèrcit governava el país per darrera.

BLANCHARD: Recordo els anys a la universitat, a Toulouse, una petita ciutat francesa, on les noies van venir i anar, sortia de nit, passava el temps imaginant el meu futur i ens manifestaven contra Le Pain i Sarkozy però jo no vaig viure la revolució, crec que l'última gran revolució a Europa ha estat Rayanair i Whatsup.

AL-SADOON: Jo també vaig anar a la universitat, allà vaig fer estudis en economia que per una cosa o altre vaig anar deixant. Jo també era idealista com vostè, quelcom necessari quan un és jove, també vaig llegit Marx i portava pantalons acampanats i jerseis de coll alt. Però jo ja fa anys que vaig viure aquella magnífica i trista novel·la Lampedusiana, en la que tot canvia, perquè no canvi ries. La condició humana destrueix estructures de poder, per crear-ne unes altres. La igualtat no existeix, sempre hi ha gent qui mana per sobre els altres, inclús en els moviments estudiantils que vaig formar part, sempre hi havia diferents nivells, la igualtat és una fal·làcia occidental.

BLANCHARD: No crec, la igualtat existeix.....

AL-SADOON: Defineixi'm que és la igualtat?

BLANCHARD: La igualtat és... la igualtat és la possibilitat de què tothom sigui tractat de la mateixa manera independentment del seu color de pell, religió, ideologia,sexe, però, gènere davant d'un tercer.

AL-SADOON: I vostè creu que a França tothom és igual, si vostè en lloc de dir-se Blanchard de cognom es digues Barghwuti, i tingués la teç bruna, podria accedir als mateixos llocs de feina que vostè, no s'enganyi.

BLANCHARD: Però això seria denunciabile, i la llei castigaria aquesta empresa-Posant-se la mà al cap i esbufegant- però en part pot tenir raó.

AL-SADOON: França, sempre ha presumit de ser els estàndards de la igualtat, llibertat i fraternitat, però el món real no sempre s'ha guiat per aquestes idees. El que vostès van fer a Argèlia, no va ser precisament un acte de llibertat, vostès no van voler que aquests aconseguirien la independència i tant sols després d'una estúpida guerra, amb morts per totes bandes, van accedir a finançar a Bourguiba, un militar, que va governar el país amb mà ferma durant 40 anys.

BLANCHARD: Però els francesos sempre hem recolzat la majoria de països àrabs, compartim llengua i cultura.

AL-SADOON: No es preocupi, no és una crítica a la seva persona, vostè no és França, com tampoc jo soc Egipte. Amb un aire més alegre pregunta. Està casat vostè senyor Blanchard?

BLANCHARD: No, encara no, ara la gent jove ja no es casa, s'ajunten, però no es casen.

AL-SADOON: Però vostè vol casar-se?

BLANCHARD: Un cop vaig pensar que sí, però al final viure junts ho va acabar enviant tot a pastar fang.

AL-SADOON: No es preocupi, ja trobarà la persona adequada, les coses no es fan mai bé a la primera.

BLANCHARD: Potser sí, però aleshores com és que vostè no creu amb la nova revolució, aquest cop pot ser la definitiva!

AL-SADOON: Perquè en el món àrab, els comunisme i la religió, és quelcom diferent del que vostès pensen. Llinatges i tradicions tenen aquí una importància que per molt nou sistema polític que puguem instaurar res no canviaria, fins que no ens desenvolupem com a societat. La democràcia com vostès la coneixen és un futur, no un present. La gent pot estar molt fotuda, però no fa la revolució per un nou telèfon

mòbil, ja arribarà, sinó ho fa per pa, una fet, un motiu per despertar-se al endemà, però i quan tothom ja tingua el telèfon mòbil que passarà?

BLANCHARD: No ho sé

AL-SADOON: No pensi que el vull sermonejar, no és la meva intenció, però sempre és més fàcil parlar dels altres que parlar d'un mateix.

BLANCHARD: L'entenc massa bé, sempre que estic amb els amics, els hi dic: *Tu has de fer això, tu has d'anar aquesta banda*, i no penso en que puc fer jo, bé si que hi penso, i penso molt, però mai em decideixo, mai ha estat fàcil plantejar-se la vida d'un mateix, sempre tenim por.

AL-SADOON: No és fàcil fer-se gran, la juvenut és el gran moment de la vida, quan ets fort, lliure i decidit, arriba un moment en el que el teu cabell cau, flaquejas físicament i entres en la línia de la resignació i del anar fent, vius estan morts.

BLANCHARD: Sembla vostè molt pessimista, ja quasi sembla el meu pare, ell sempre deia que la vida és un sense sentit, on la infantesa és un moment de il·lusió, però que a mesura que et vas fent gran, la vida és sobreviure.

AL-SADOON: No vull donar aquesta imatge, la vida jove sr. Blanchard, és molt més que anar tirant, que tenir un simple cor que batega. La vida és tenir esperança i ha de ser vostè qui lluiti en aquesta direcció, el futur ja es veurà.

Blanchard amb els llavis somrient i amb aire reflexiu.

BLANCHARD: Des de que estic aquí, m'he plantejat les meves creences i moltes de les coses que he viscut, i ara em semblen fútilses.

AL-SADOON: I ara senyor Blanchard, sorti al carrer, em tingut la sort que milers de revolucions s'han esdevingut en una plaça, sigui el que sigui el futur, aquest es troba en una plaça, afanyis, que sinó potser la seva també li passarà de llarg.

Mig pensatiu i sense saber que dir, Blanchard s'aixeca de la seva cadira, recull a corre cuita tots els seus papers i comença a caminar cap a l'altre direcció. En un moment, es gira i somrient diu:

BLANCHARD: Gràcies... moltes gràcies.

Blanchard surt del menjador amb l'esquena erigida, la mirada endavant mig seriós i conscient de la condesendència, mentres Al-Sadoon, crida a la cambrera per recollir la taula i col·loca bé les cadires.